

Sag C-568/20**Anmodning om præjudiciel afgørelse****Dato for indlevering:**

2. november 2020

Forelæggende ret:

Oberster Gerichtshof (Østrig)

Afgørelse af:

23. september 2020

Rekvirent:

H Limited

Rekvisitus:

J

I den sag, som rekvirent H***** Limited, *****, [udelades] har anlagt mod rekvisitus J*****, [udelades] vedrørende 9 249 915,62 EUR [udelades], har Oberster Gerichtshof i den af rekvisitus indbragte ekstraordinære revisionsankesag til prøvelse af kendelse af 22. juni 2020 fra appellinstansen Landesgericht Linz, [udelades], hvori rekvisitus' kære af kendelse af 9. oktober 2019 fra Bezirksgericht Freistadt afvistes, [udelades], afsagt følgende

K e n d e l s e:

A. Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende præjudicielle spørgsmål:

- 1) Skal bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes **[org. s. 2]** kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (herefter »forordning (EU) nr. 1215/2012«), især artikel 2, litra a), og artikel 39 i forordningen, fortolkes således, at der også foreligger en eksigibel retsafgørelse, når debitor i en medlemsstat er blevet idømt betalingspligt efter en summarisk undersøgelse inden for rammerne af en kontradiktorisk procedure, men kun henset til den bindende retskraft af en dom, der er afsagt til ugunst for ham i et tredjeland, idømmes betalingspligt

over for den part, der har vundet sagen i tredjelandet, og genstanden for sagen i medlemsstaten var begrænset til efterprøvelse af, om det krav, som beror på den i tredjelandet afsagte dom, faktisk består over for debitor?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

Skal bestemmelserne i forordning (EU) nr. 1215/2012, navnlig artikel 1, artikel 2, litra a), artikel 39, artikel 45, artikel 46 og artikel 52 i forordningen, fortolkes således, at fuldbyrdelsen skal afslås uafhængigt af, om en af de i artikel 45 i forordningen anførte grunde foreligger, såfremt den afgørelse, der skal efterprøves, ikke er en retsafgørelse som omhandlet i forordningens artikel 2, litra a), eller artikel 39, eller det krav, der ligger til grund for afgørelsen, ikke er omfattet af anvendelsesområdet for forordningen i oprindelsesmedlemsstaten?

3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og det andet spørgsmål besvares bekræftende:

Skal bestemmelserne i forordning (EU) nr. 1215/2012, navnlig artikel 1, artikel 2, litra a), artikel 39, artikel 42, stk. 1, litra b), artikel 46 og artikel 53, fortolkes således, at retten i den anmodede medlemsstat allerede som følge af [org. s. 3] den oprindelige rets angivelser i attesten i henhold til artikel 53 i forordning (EU) nr. 1215/2012 i sagen om afslag på fuldbyrdelse er forpligtet til at lægge til grund, at retsafgørelsen er omfattet af anvendelsesområdet for forordningen og skal fuldbyrdes?

B. Revisionsankesagen udsættes, indtil Den Europæiske Unions Domstol har truffet præjudiciel afgørelse [udelades].

P r æ m i s s e r:

[1] **I. Faktiske omstændigheder**

[2] I retskredsen for Bezirksgericht Freistadt (herefter »førsteinstansen«) verserer der en fuldbyrdelsesprocedure (»Exekutionsverfahren«) mellem parterne. Rekvirenten, H***** Limited (herefter »H*****«), er en bank med hovedsæde i *****. Rekviritus, J*****, har bopæl i Østrig.

[3] Fuldbyrdelsesgrundlaget er en kendelse af 20. marts 2019 fra en domstol i Det Forenede Kongerige, nemlig High Court of Justice Business and Property Courts of England & Wales Commercial Court (QBD) (herefter »High Court«).

[4] Grundlaget for den engelske afgørelse var på sin side to jordanske domme fra 2013, hvorved J***** blev dømt til at betale et beløb på i alt (ca.) 10 300 000 USD.

[5] J***** har ikke benægtet, at de jordanske domme pålagde ham betalingspligt, men bestridt, at beløbene skal betales til H*****. Ifølge J***** er det en anden juridisk person, der er kreditor. H***** har ikke beføjelse til at fuldbyrde dommene i Jordan eller et andet land. Dommene blev desuden opnået i [org. s. 4] svigagtigt øjemed under brug af en juridisk ugyldigt fuldmagt. Hvis de engelske domstole med hensyn til de jordanske domme fælder en (tilsvarende) engelsk dom, er det i strid med ordre public.

[6] I den engelske sag begærede H***** bl.a. afsigelse af en retsafgørelse inden for rammerne af en summarisk undersøgelse, hvorefter begge jordanske domme kan fuldbyrdes over for J***** på samme måde som engelske domme.

[7] Ved nævnte kendelse af 20. marts 2019 fra High Court blev denne begæring taget til følge, og J***** blev ved fuldbyrdelsesafgørelse idømt pligt til at betale 10 392 463 USD samt renter og omkostninger til H*****. Ud over spørgsmålet om, hvorvidt en summarisk procedure var tilladt i England, beskæftigede High Court sig under inddragelse af jordansk ret med spørgsmålet om, hvorvidt H***** med rette kunne gøre de i de jordanske domme fastslåede krav gældende; dette spørgsmål blev besvaret bekræftende. High Court lagde til grund, at J***** i Jordan var blevet idømt betalingspligt over for H*****, der havde etableret en filial, men ikke nogen juridisk selvstændig person i form af et datterselskab, i Jordan. High Court beskæftigede sig desuden med J*****'s anbringende om processuelt bedrageri og fuldmagtsmangel i den jordanske sag. High Court anså det for klart, at der ikke kan gives medhold i påstanden om afslag på fuldbyrdelse af de jordanske domme.

[8] På grundlag af sin kendelse af 20. marts 2019 udstedte High Court en attest i henhold til artikel 53, hvorefter J***** er forpligtet til at betale [org. s. 5] et beløb på 10 392 463 USD samt renter på 5 422 031,65 USD og omkostninger på 125 000 GBP til H*****.

[9] Ved kendelse fra førsteinstansen af 12. april 2019 blev der bevilget H***** fuldbyrdelsestilladelse på grundlag af afgørelsen fra High Court af 20. marts 2019, hvorefter H***** var berettiget til at inddrive en fordring mod J***** på (svarende til) 9 249 915,62 EUR samt renter og omkostninger.

[10] J***** har begæret afslag på og indstilling af fuldbyrdelse af afgørelsen af 20. marts 2019 fra High Court.

[11] Den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse angår spørgsmål om muligheden for at fuldbyrde udenlandske afgørelser og prøvelsesomfanget i sagen om afslag på fuldbyrdelse.

[12] **II. Retsforskrifter**

[13] EU-retlige bestemmelser

Det EU-retlige grundlag i den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse er navnlig artikel 1, artikel 2, litra a), artikel 39, artikel 42, stk. 1, litra b), artikel 45, artikel 46, artikel 52 og artikel 53 i forordning (EU) nr. 1215/2012.

[15] National ret

[16] Gesetz über das Exekutions- und Sicherungsverfahren (Exekutionsordnung, den østrigske lov om fuldbyrdelse og sikrende retsmidler, herefter »EO«) af 27. maj 1986 bestemmer bl.a. følgende:

Første del.

Fuldbyrdelse.

[...]

Fuldbyrdelsesgrundlag.

§ 1. [Org. s. 6]

Følgende retsakter og dokumenter, der er udstedt på anvendelsesområdet for denne lov, er fuldbyrdelsesgrundlag i henhold til denne lov:

[...]

Udenlandske fuldbyrdelsesgrundlag

§ 2.

[...]

(2) Med de i § 1 nævnte retsakter og dokumenter sidestilles også retsakter og dokumenter, der ganske vist er udstedt uden for anvendelsesområdet for denne lov, men som i henhold til en folkeretlig overenskomst eller en EU-retsakt skal fuldbyrdes uden særskilt afgørelse om eksigibilitet.

Tredje del

International fuldbyrdelsesret

Første afsnit

Generelle bestemmelser

Generelt

§ 403. Retsakter og dokumenter, der er udstedt i udlandet (udenlandske fuldbyrdelsesgrundlag), kan kun fuldbyrdes i Østrig på grundlag af en

afgørelse om eksigibilitet, såfremt de ikke i henhold til en folkeretlig overenskomst eller en EU-retsakt skal fuldbyrdes uden særskilt afgørelse om eksigibilitet.

[...]

Tredje afsnit

Fuldbyrdelse på grundlag af retsakter og dokumenter fra supranationale organisationer

[Udelades]

Fjerde afsnit [org. s. 7]

Ingen afgørelse om eksigibilitet

Frist for fremsættelse af begæring om afslag på fuldbyrdelse

§ 418. (1) Såfremt en fuldbyrdelsesbevilling på grundlag af udenlandske eksekutionsgrundlag ikke forudsætter en afgørelse om fuldbyrdelse, kan rekvisitus ved en indstillingsbegæring påberåbe sig grunde til at afslå fuldbyrdelse i Østrig.

(2) En indstillingsbegæring i henhold til stk. 1 skal fremsættes senest otte uger efter forkyndelse af afgørelsen om fuldbyrdelse.

(3) Såfremt grunde til at give afslag på fuldbyrdelse beror på faktiske omstændigheder, der først er indtrådt efter forkyndelse af afgørelsen om fuldbyrdelse, eller rekvisitus som følge af en uforudsigelig og uundgåelig hændelse uforskyldt eller kun som følge af en mindre grad af skyld ikke har fået kendskab til disse faktiske omstændigheder, løber fristen fra den dag, hvor rekvisitus havde mulighed for at få kendskab hertil. I sin begæring om indstilling af fuldbyrdelse skal rekvisitus angive disse omstændigheder og de forhold, der støtter en antagelse om, at omstændighederne faktisk foreligger.

[Udelades]

[17] **III. Parternes påstande og argumenter**

[18] I sin anmodning om afslag på fuldbyrdelse (indstillingsbegæring) gjorde J***** for det første gældende, at der er sket en tilsidesættelse af ordre public. Det er imidlertid rekvisitus' andet anbringende, der er relevant i denne anmodning om præjudiciel afgørelse, nemlig argumentet om, at den engelske [org. s. 8] afgørelse blev afsagt på grundlag af eller med henblik på fuldbyrdelse af to jordanske domme og derfor er udtryk for en såkaldt »merger-afgørelse«. Ifølge rekvisitus kan en kendelse i en medlemsstat, hvori der fastslås en forpligtelse til at

erlægge en ydelse svarende til den forpligtelse, der er idømt ved en retsafgørelse i et tredjeland, ikke fuldbyrdes i en anden medlemsstat inden for rammerne af forordning (EU) nr. 1215/2012. Det forhold, at der ikke foreligger nogen eksigibel afgørelse, kan gøres gældende i den sag om afslag på fuldbyrdelse, der føres i fuldbyrdelsesstaten. I sagen om afslag på fuldbyrdelse er den anmodede medlemsstat ikke bundet af den oprindelige rets attest i henhold til artikel 53 i forordning (EU) nr. 1215/2012.

[19] **H******* har gjort gældende, at den afgørelse, der skal fuldbyrdes, er en selvstændig retsafgørelse fra en engelsk domstol. Desuden er domstolene i den anmodede medlemsstat bundet af indholdet i den af High Court udstedte attest. Den udenlandske afgørelse må kun efterprøves inden for rammerne af artikel 45 i forordning (EU) nr. 1215/2012. Det er i denne forbindelse udelukket at efterprøve, om den retsafgørelse, der er afsagt i henhold til udenlandsk procesret, faktisk er en dom, der kan fuldbyrdes i henhold til forordning (EU) nr. 1215/2012.

[20] **IV. Sagens hidtidige forløb**

[21] **Førsteinstansen** forkastede de af **J******* nedlagte påstande. Retten lagde til grund, at forordning (EU) nr. 1215/2012 kan anvendes i den foreliggende sag, og at der er tale om en engelsk dom, der skal anerkendes og fuldbyrdes. Efter en omfattende, kontradiktorisk procedure har High Court afsagt en afgørelse om pligt til at erlægge en ydelse og ikke blot erklæret de jordanske domme for eksigible. Argumenterne om, at forordning (EU) nr. 1215/2012 ikke kan anvendes, har desuden ingen betydning, fordi dette spørgsmål skal undersøges af den oprindelige ret, og [org. s. 9] førsteinstansen i sagen om afslag på fuldbyrdelse er bundet til den oprindelige rets attest i henhold til artikel 53 i forordning (EU) nr. 1215/2012.

[22] **Appelinstansen** gav ikke **J******* medhold i kæremålet. Denne instans fastslog, at proceduren i England var kontradiktorisk, og at det allerede derfor er udelukket, at der var tale om en eksekvaturprocedure. Den engelske retsafgørelse er omfattet af artikel 2, litra a), i forordning (EU) nr. 1215/2012. For High Court har **J******* ikke bestridt **H*******'s fordring. Påstanden om, at High Court ikke har efterprøvet det krav, der gøres gældende imod **J*******, er derfor uforståelig. For så vidt angår attesten i henhold til artikel 53 i forordning (EU) nr. 1215/2012 er der ikke noget, der peger på, at der foreligger en af de i artikel 45 i forordning (EU) nr. 1215/2012 opregnede grunde til at afslå anerkendelse af retsafgørelsen. Det er kun tilladt at efterprøve den engelske retsafgørelse inden for rammerne af artikel 45 i forordning (EU) nr. 1215/2012.

[23] **V. De præjudicielle spørgsmål**

[24] Det første spørgsmål (omfanget af forbuddet mod dobbelt eksekvatur):

[25] Henset til Den Europæiske Unions praksis (jf. Domstolens dom i sag C-129/92, Owens Bank, præmis 25) vedrørende konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, (herefter »Bruxelles-konventionen«) må det lægges til grund, at det også for forordning (EU) nr. 1215/2012's vedkommende gælder, at forordningen ikke finder anvendelse for så vidt angår procedurer eller omtvistede punkter i procedurer i medlemsstater, der har til formål at få domme afsagt i borgerlige sager, herunder handelssager, i et tredjeland anerkendt eller erklæret eksigible (»L'exequatur sur l'exequatur ne vaut«) [udelades]. Det skal hermed forhindres, at de regler [org. s. 10], der ville skulle overholdes ved en direkte fuldbyrdelse af afgørelsen fra tredjelandet i fuldbyrdelsesstaten, omgås via »dobbelt eksekvatur«.

[26] I modsætning til førsteinstansen og appelininstansen hælder den forelæggende ret til den opfattelse, at dette udsagn også må gælde for en dom, hvorved der pålægges pligt til at erlægge en ydelse, når denne dom er afsagt af en udenlandsk ret på grundlag af en klage om fuldbyrdelse af en dom (actio iudicati), såfremt der ikke sker en efterprøvelse af det retsforhold i sagen, der ligger til grund for den idømte forpligtelse [udelades].

[27] Efter den forelæggende rets opfattelse ændres dette heller ikke af, at der blev gennemført en kontradiktorisk forhandling i den konkrete sag. Det afgørende er sagens genstand. I den konkrete sag var den summariske undersøgelse i den engelske retssag begrænset til spørgsmålet om, hvorvidt J***** på grundlag af de jordanske domme er forpligtet til at betale de omhandlede beløb til H*****.

[28] Eftersom H*****'s modsatte holdning og de lavere retsinstanse af afgørelser i hvert fald kan forsvares, er det nødvendigt at lade Den Europæiske Unions Domstol afklare dette spørgsmål, der er relevant i den foreliggende sag.

[29] Det andet spørgsmål (afslag på fuldbyrdelse af en grund, der ikke er anført i artikel 45 i forordning (EU) nr. 1215/2012):

[30] Listen i artikel 45 i forordning (EU) nr. 1215/2012, hvis indhold ifølge Domstolens faste praksis skal fortolkes strengt, er udtømmende (jf. Domstolens dom i sag C-302/13, flyLAL, præmis 46). Der skal herved altid tages hensyn til målet om at opnå en så omfattende anerkendelse som muligt af europæiske retsafgørelser (jf. Domstolens dom i sag C-681/13, Diageo Brands, præmis 40 f). Den udtømmende [org. s. 11] opregning og de snævert afgrænsede grunde er udtryk for medlemsstaternes gensidige tillid (jf. 26. betragtning til forordningen). Desuden indebærer artikel 52 i forordning (EU) nr. 1215/2012, at retten i den anmodede medlemsstat ikke må efterprøve bedømmelsen i den retsafgørelse, der er afsagt i en anden medlemsstat (jf. f.eks. Domstolens dom i sag C-38/98, Renault, præmis 29).

[31] Der kan være tvivl om, hvorvidt det – sådan som de lavere retsinstanse har fastslået – skal udledes af den beskrevne opbygning, at det i sagen om afslag på

fuldbyrdelse følgelig udelukkende er de i artikel 45 i forordning (EU) nr. 1215/2012 opregnede grunde til at give afslag, der skal efterprøves.

[32] Ifølge den almindelige opfattelse i den juridiske litteratur skal dette spørgsmål besvares benægtende.

Efter denne opfattelse kan det ikke udledes af de nævnte bestemmelser i forordning (EU) nr. 1215/2012, at det er udelukket at efterprøve de generelle forudsætninger for fuldbyrdelse i henhold til denne forordning. Spørgsmålet, om forordning (EU) nr. 1215/2012 i det hele taget finder anvendelse, eller den udenlandske afgørelse er en retsafgørelse (der skal anerkendes og fuldbyrdes) som omhandlet i artikel 2, litra a), i forordning (EU) nr. 1215/2012, bør derfor kunne efterprøves i den anmodede medlemsstat [udelades]. **[Org. s. 12]**

[33] Den forelæggende ret er ligeledes tilbøjelig til at følge denne opfattelse i litteraturen, eftersom ordlyden i artikel 45 og 46 i forordning (EU) nr. 1215/2012 ikke giver grundlag for at udlede noget forbud imod, at der i den anmodede medlemsstat efterprøves forhold, som hindrer en grænseoverskridende fuldbyrdelse, selv i tilfælde af, at der ikke foreligger nogen grund til afslag som omhandlet i artikel 45 i forordning (EU) nr. 1215/2012. Det er også et argument for at give afslag på fuldbyrdelsen, at artikel 41, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1215/2012 taler imod den opfattelse, at et sådant afslag kun ville kunne støttes på en af de i forordningens artikel 45 anførte grunde. Det samme gælder for 30. betragtning, første punktum, til forordningen. Andet punktum i 30. betragtning, der kun vedrører afslag på anerkendelse, og hvorefter anerkendelse af en retsafgørelse kun bør afslås, hvis en eller flere af de grunde til afslag, der er fastsat i denne forordning, foreligger, modbevises ikke af den herskende opfattelse i litteraturen. Denne regel kan kun anvendes, hvis der foreligger en »retsafgørelse«, og logisk set er dette det første, der skal undersøges (altså også inden det undersøges, om der foreligger grunde til afslag som omhandlet i artikel 45 i forordning (EF) nr. 1215/2012).

[34] Det er også nødvendigt at afklare dette spørgsmål, der har betydning for sagens videre forløb, såfremt det første spørgsmål skal besvares benægtende.

[35] Det tredje spørgsmål (bindende virkning af attesten i henhold til artikel 53 i forordning (EU) nr. 1215/2012):

[36] For så vidt angår den lignende retlige situation i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område har Domstolen allerede afklaret, at oplysningerne i den **[org. s. 13]** i nævnte forordnings artikel 54 omhandlede attest kan efterprøves af retten [udelades] i den medlemsstat, som anmodningen om fuldbyrdelse er rettet til (jf. Domstolens dom i sag C-619/10, Trade Agency, præmis 46).

[37] Den forelæggende ret er tilbøjelig til at ville anvende dette udsagn på samme måde for så vidt angår attesten i henhold til artikel 53 i forordning (EU)

nr. 1215/2012, således at debitor i den anmodede medlemsstat – uanset de for så vidt ikke bindende angivelser i attesten – kan bestride, at betingelserne for fuldbyrdelse foreligger, f.eks. fordi der ikke foreligger en retsafgørelse som omhandlet i artikel 2, litra a), i forordning (EU) nr. 1215/2012, eller denne forordning ikke kan anvendes [udelades].

[38] Førsteinstansen lagde imidlertid (klart) til grund, at den som følge af en nyere afgørelse fra -Domstolen (jf. Domstolens dom i sag C-361/18, Weil, præmis 33) på grund af attesten er afskåret fra inden for rammerne af sagen om afslag på fuldbyrdelse at undersøge, om retsafgørelsen er omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EU) nr. 1215/2012 og skal fuldbyrdes i en anden medlemsstat.

[39] Den forelæggende ret fortolker ikke den citerede dom fra Domstolen på denne måde; heller ikke henset til den hidtidige retspraksis. Den modsatte opfattelse kan imidlertid også forsvares. Også i så henseende anmodes Domstolen om en afklaring af retsstillingen. Dette gælder imidlertid kun, hvis det første spørgsmål besvares benægtende, og det andet spørgsmål besvares bekræftende.

[40] **VI. Processuel bemærkning [org. s. 14]**

[41] Som sidste retsinstans er Oberster Gerichtshof forpligtet til at forelægge Domstolen spørgsmålene, når den korrekte anvendelse af EF-retten ikke fremgår med en sådan klarhed, at der ikke foreligger nogen rimelig tvivl. En sådan tvivl foreligger her. [Udelades]

Oberster Gerichtshof,

Wien, den 23. september 2020

[Udelades]